

13. szám.
Nov. 30-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt. 30 kr., 6 hóra jul.—dec. 1/2 év, 3 frt. 15 kr. és
1/2 évre sept.—dec. 2 frt. 10 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtár-
nál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

MIT CSINÁL MOST A MAGYAR EMBER?

Bizony-bizony urak, már nem tudom, hogy lesz?
Aggasztó a helyzet.
Alig-alig értem, pedig régen élek,
Ilyen veszedelmet:
Mint az idén látok.

Falukon, városon, urak és parasztok
Már alig állhatják:
Egymástól kérdezik, nyilván, titkon: mikor
Jön már a „szabadság“?
(Értik ők a „vásárt.“)

Azt sem titkolhatjuk, hogy ez esztendőben
Rettentő sok „élet“
Láttamozott passzus mellözése mellett
Gyorsan kifelé ment
(„Pozsonyi mérőben.“)

„Titkos szövetségek“ keletkeznek szerte; —
Nem vetek farsangot:
Nyilvánásra kerül sok „összeesküvés“
S ad magáról hangot
(Völegény, menyasszony.“)

Sok mélyen elrejtett, dugasz alatt tartott
Felkerül a korrall,
Sok embert megszédít, ha elkezd működni
A mit az ősz „forralt“
(Tudnillik az „uj bor.“)

Már is nagy mézszárlás készül mindenfelé: —
Közszerűli kísét
Elszánt magyar ember, fenvén nadrágszijhoz:
Nagy „öldöklés“ lesz itt!
(„Hízott sertésekben.“)

S hogy a barbarizmus hét országra szóljon
Nagy Magyaror zágról.
Már is a mérges nép „fejeket“ kaszabol
És fölöttük tánczol
(„Káposztás hordóban.“)

Sőt a Wühlereinek legmakacsabb nemét
Vitte oly nagy fokra:
Alig van ház, a hol azt ne mondanák, hogy
„Csak azért is contra!“
(„A tarokkártyában.“)

1859. évből s a 1861. jan.—apr. folyamból teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Még a legbékésebb magyar is azt mondja :
Bármilyen lesz a vége.
Amit az „idő” hoz, nem fél, bátran várja!
Van egy menedéke :
(„Tudnillik a bunda.”)

Ámde a mig zajong; addig a magyartól
Félni ne tessenek;
De mikor elhallgat, ha szemét lehunyja,
Akkor rettenetes!!!
(„Mert csunyául horkol.”)

K—s M—n.

POLITIKAI TANULMÁNYOK

Iskolai kézikönyvül vén gyerekek számára

szerzette Kakas Márton.

I. A provisoriumról.

Mi a provisorium?

A provisorium valamely meglevő rossz állapotnak más még rosszabb bekövetkezmények reményében bizonytalan hosszúságra és szélességre való határvonalozása.

Az ember megszületik, akkor mingyárt kezét lábát lekötözik, szájába kőficztöt tömnek, ha ez ellen óvástételét nyilvános szónoklatokban teszi közzé, bölcsőbe nyomják, jobbra balra ráncigálják, míg belebódul; mikor enni kér, au contraire, ráültetik a fazékra, kiadják dajkaságba, bedugják a száját, hogy ne ordítson, hányódik vetődik, betöri az orrát; a rossz víztől scrophulákat kap; meghimlőzik, ragyás lesz a képe; — hanem aztán az a vigasztalása van, hogy *mindez csak provisorium* : majd másképp lesz később!

Később aztán jön a „virgácsprovisorium.” Az ember kap pácát, mogyorót és spanyolnádat, nyírvevesszőt sóba áztatva; lineát a körmére, meg a tenyerébe, otthon lábszíjat, meg rokkanyelet, a nagyobbaktól fabaraczkot, a szomszédoktól pofonokat; — hanem az a jó vigasztalása van, hogy mindez csak provisorium, majd másképp lesz később!

Később aztán tanul az ember görögül, diákul, németül, zsidóul, mintha attul tartana, hogy valamelyik nyelven eladják, pedig ingyen sem kell senkinek; soha sem alhatja ki magát, soha sem lakhatik jól, soha sem nyugodt a lelkiismerete, mindig fél valamitől : beleeszi magát nagy vastag könyvekbe, a mikért szörnyű kár, hogy az alexandriai nagy könyvtáregésen jelen nem voltak : fakóvá, keszeggé lesz az igyekezet miatt, hanem ekkor is az a jó vigasztalása van, hogy ez is csak provisorium, majd másképp lesz később.

Később aztán, markában a diplomával, sorba koczogtat száz hivatalajtót, itt kilökik, ott szépen elutasítják : száraz kenyerért görbe hátat

ír magának valami fehér rabszolgatartónál; nincs már vasárnapja sem; élni kell, dolgozni másnak, segíteni a napot tolni; a minék tán megállna a kereke, ha a sok szegény diurnista neki nem vetné a vállát a löcsnek : no de vigasztalják azzal, hogy ez csak provisorium, majd másképp lesz később.

Később aztán van az embernek egy kis biztos kenyere, mellé egy kis bizonytalan asszony, és legbizonytalanabb gyerek, leánysereg : mely évről évre szaporodik. Megismerkedik kontókkal, hitelezőkkel; az ág is húzza : soha sem jön ki az ultimóig. A feleséggel is sok baj van. Sokat költ és vigyázni kell rá. A sok gyerek sokat szakgat. Az ember orrával túrja a földet, még sem keres eleget. No de mind ez csak provisorium. Majd másképp lesz, ha a hivatal megnő, a gyerekek is megnőnek, ki férhez megy, ki maga keres. A feleség is megöregszik : nem kell neki se cifra ruha, se polkatáncz. Majd később.

Később aztán van már pénz is, kenyér is, peccsenye is : van kényelmes szállás és otthon ülő asszony; hanem van hozzá csúz, aranyér, derékfájás : szem nem lát, fül nem hall : hanem a fájós fog annál inkább ébren és öntudatánál van. Az ember doctorok, patikárosok barátságára szorul; nem mer se enni, se inni, se nagyot kurjantani; mert ez mind megárt; utoljára ágynak esik, egy ideig a doctorok azzal biztatják, hogy nem más ez, csak aranyér, hanem egyszer aztán eljön a pap, s azt mondja neki, hogy ne busuljon : ez bizony csak provisorium volt, majd jobb lesz már a más világon.

De bár ott lenne hát jobb!

Azonban a másvilágon is mi vár az emberre? Ha pápista volt, purgatoriumba küldik; ha kálvinista volt, indigenatusért kell neki szaladgálni : megint csak benne van a provisoriumban : s ki tudja, mikor van annak ott megint vége?

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram.

Akarmit beszélje a világ; a világ meg is halad. Emlikeznyi miltoztatik tavaly ilyen tajban micsoda csunya larma volt azirt, hogy egy egy becsületes embert kikialtottak „titkos feladónak.“ Az a becsületes ember hogy sietett tüstint tiltakoznyi magat hirlapok utjában, hogy ő nem az, a minek híresztelik. Mar micsoda szükkeblüsigg volt ez? Hat ez az *iparszabadsag*? Hat ki gatlja meg mas embertarsadat az ő mestersige gyakorlatában? Hat a kinek ipen ez a mestersige? Hat a ki abul il, hogy *feladogason*. Hat ez aztan koldulnyi menyen? Hat ez az alkotmány? No de proh dolor, megjavultunk magunkat. A mit tavaly ilyenkor, mint a magyar dohanyt, csak titokban szabad volt arulnyi, lattyaval, most mar nyiltan, nyitott boltban „en gros“ rüf is vig szamra szabad vele kereskenyi. Ott van Rajxrat, bal oldal minden nyomon *feladja* jobb oldalt gyanus tendentiak miatt. Amot van bécsi Presse, *feladja* istenfilő Szent Istvan, Szent Laszlo kiralyainkat tarsasagostul! elmongya, hogy Sz. Istvan volt az, a ki 1001-ik esztendőben meg-

hozta az 1848-ki törvényeket, s Szent Laszlo volt az, a ki az adonemfizetis zaszlajat kitüzte budai varfokara.

Hat nem szip szabadsag-e ez, mikor ilyen nyilvánlagosan lehet e tekintetben procedalnyi? hogy „szabadkereskedis“ nyoman arulnyi lehet nem csak gyapjut, spiritust, hanem felebaratot is. Meg ugyan nem latom a lajstromban kitive piaczi arak között, de remilem nem sokara olvasni fogom „protokollirte börzennachrichten“ so raban: Egynyiratu prima qualitaet emberbör XX Gulden XX Kreuzer. Secunda, kétynyiratu Y Gulden Y Kreuzer. *Idei* hazafiai. 30-at egy tuczatba nn fl. nn kr. Régi szabadelvü spiritus 48 foku QQ fl. qq kr.

Barátom uram! Ezirt nekünk londoni iparki alitason legkevesebb arany érmelléket kellene nyernünk, mas orszagokban csinalnak pinzt elhullatott csontokbul, eihullatott rongyokbul, kieresztett szappanlibül; de mi nalunk tudunk csinalnyi elhullatott felebarati szavakbul. Nem nagy jóvendöjü iparag-e ez?

Tallérossy Zebulon.

A székely mint törvénytudó.

Mennek a székely atyafiai az 185* évben az ő deszkájukkal szekerességre le az alföld felé — a szászok földjét nevezik úgy — azt tudja mindenki, hogy mint az utazó karavánok tömegesen szoktak járni. Midőn Segesvár felé menve az utolsó székely falut elérnék, és a faluközt haladnak, egy koczáat az egyik ember szekerének a kereke átjár. mit a kocza tulajdonosa észrevesz, csakhamar az egész karavánt az előljárásság által letartóztatja, erre megdöbben az utasok egy része, mig a delinquens feltalálja magát és azt mondja :

— Komé! tü csak mendegéljetez, majd elbajlódom én a nemes előljárássággal, s nemsokára meg is jelenik a község házánál; de bámulatára hát ki van mondva az ítélet szegény feje fölött, t. i. hogy a koczáat fizesse meg, még a büntetést is, miért nem vigyázott? ekkor megvakarta a fejét, s így szolt :

— Hát ingömöt (engem) kigyelmetök meghallgatnak-e?

— Meg, szól a communitás előljárássága.

— No hát jöjjenök ki az útra!
Midőn kimennek, ostorával fel- és lemutatva, azt kérdezé :

— Ugy-e uraim, erre és út, erre és út?

— Ugy van.

— Hát azt látják-e, hogy most nappal van?

— Látjuk.

— Hát azt tudják-e, hogy disznó-féle állatnak nappal pásztor, s éjjel pajta?

— Azt is igen.

— Hát azt igen-e, hogy a hizboli (jobbfeleli) kerék hágta le a malacot?

— Igen.

— Hát azt tudják-e kietök, hogy az embör csából és, hizbolés (jobbról balról) nem lehet ecczerre, és azt hogy csából hajtsák a marhát?

— Igen.

— No ha igen, . . . dög adtát én soha meg nem fizetöm.

Ekkor ostorát fél vállra vetve, önelégületlen a szekerek után ballagott a nemes communitás nagy bámulatjára.

Hogy akarja Német Miska nevét magyarizálni.

Német Miska. Te, Magyar Miska, tudsz mi?

Magyar Miska Hisz úgy se magázlak!

N. M. Wer redt von nasswerden? — I mein : ob du weist was?

M. M. Annyt talán csak tudok mint te.

N. M. De az még se tudsz a mi most kérdezed fog; — eh! a geht mir net recht von Fleck mint'n ungrischen, wir muss'n wieder repetiren aus den Képes . . .

M. M. Hallgass! bolond; az most nem ide való.

N. M. Ah so!

M. M. Hát mi volna az, hadd hallom.

N. M. Hát az enyim „Német“ név magyarizálni akarok; hát wie geht das?

M. M. Az nem megy; Német úgy magyar . . .

N. M. Du redst heut auch an Stiefel z'samm; sixt das was i wieder besser wie du!

M. M. Hát wie?

N. M. Német heisst auf ungrisch : Sváb.

M. M. Ejnye férjes teringette.

Figyelmeztetés!

Tisztelt Bús Vitéz barátunknak ezennel tudtára adjuk, hogy az egyetem téren kitett czimtabláján a fekete leveses tál két helyen tetemes csorbát szenvedett. Majd kifut a leves.

Szerkesztől sub rosa.

J. I. adomái nagyon régiek. Barna Rezső név mellett küldött versek és adomák nem adhatók. Több tisztelt munkatársunkat figyelmeztetjük, miszerint azon felhívásunkat, hogy a beküldött adomák „ártatlanok“ legyenek, félre tetsettek érteni. Csak nekünk ne ártanak az adomák, másnak árthatnak.

Vakáció alatt.

Jaj, be rosszul viselik magukat ezek a fiúk a vakációk alatt!

Vakáció után.

No majd megint jobban viselik magukat, ha beáll a *diligentia*.

Sir Robert Peel Irhonban.

Több szunyogtagú sovány ir : Ő az oka, δ ! hogy a krumpli olyan roszul termett az idén.
S. R. P. I hope that won't hapn any more! (Reményilem, hogy ez többé nem fog történni.)

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL

Egy szép reggel.

(Egy munkatársnak életéből.)

(Az ajtón kopogtatnak). Ki az?

(Kivülről.) Valaki van itt.

Mindjárt, hadd öltözöm! — Már korán reggel zaklatják az embert.

(Kivülről.) Egy inas van itt!

Inas? — Aha, tudom már; utoljára belém szeregett! Nem hiába kacsintott, lorgnettérozott mindig föl felem a harmadik galleriára... hát azért hallottam én az este a hogy haza jöttem valamit oly keményen toppani utánam — feljegyzé nyilván lakásomat.

(Kivülről.) Tessék kinyitni. czédulát is hozott!

Czédulát?! Látogatási jegy mindenesetre, nem hiába, ismerem Pappenheimereimet (átvevén a jegyet). Mi az ördög? Közönséges papirra? Ez tehát rögtön íratott, meg pedig titokban. Jól van, annál érdekesebb a dolog. Hadd olvassom csak. (olvás) „Po—po—pol—“ az ördög se bírja ezt kisillabizálni, kivált ily sötétben; a gyufából is kifogytam — gyertyám volna, ha tegnapi ki nem égetem . . . (az ablakhoz mén) . . . „Poli“ lesz az alkalmasint, azám Poli a neve! de mért írja ki a nevét legelől, hisz az nem a legfontosabb? Hm, de itt még egy „t“-t is látok. — Politzáj akar ez lenni vagy mi az ördög. Hát ez a nagyméknű 70-es mit jelent? Jaj barátom az nem Poli, itt valami adósságról van a szó, az egészen más. De 70 forinttal nem tartozom senkinek sem, ha még 50, 60 vagy 100-as volna, akkor mindjárt tudnám magamat táj kozni. Hetvenszer küldöttem . . . Oh, most tudom, hányat ütött az óra, ezt a bognár küldi. Hej, Örzsike, mondja meg annak az inasnak, hogy addig ki nem fizetem a kádat, míg csak a dugólikat ki nem fúrja, s a dugót el nem hozza! — Persze 70-szer, talán 69-szer se küldött ide.

(Szolgáló.) Azt mondja, hogy ő a kádról mit sem tud, s hogy tessék jobban megnézni azt a czédulát, a mit behoztam.

Hisz eleget mereszttem szemeimet — „Csi—csizm—csizma.“ Jaj vagy úgy? No ezt mindjárt kitalálhattam volna, furcsa, hogy a csizmadia is pénzre szokott szorulni! — Adja ki neki, Örzsike azt a csizmát, s mondja meg neki, hogy azt üzenem az úrnak, hogy tisztelem s kéretem, talpaltassa meg minél előbb, mert valamint neki pénzre, szintugy nekem is ép csizmára van szükségem! azért nem kell mingyárt a policzajt emlegetni. Ugy ni, a pénzt majd elvizezem magam, az az, ha lesz.

Szolgáló. Azt mondja, hogy tévedésben van az ur, tessék csak jobban olvasni.

No ez mégie csak sok, már elejéről kell kezdenem ismét látom; „Po—li—ti—ka—i . . . Ejha! utoljára valami Privatdiener vár reám! Hisz nem szóltam én az este semmit sem, nem is voltam már becsipve két hét óta, a mi még azelőtt történt azért csak, nem lehetek becsipve — hisz az „izé“ nem visszaható —; de-

ezen nem megyek én vele, — Te! Örzsike, mondd meg neki, hogy csak az erőhatalomnak fogok engedni.

Szolgáló. Azt mondja, nem érti mit mondok, hogy tessék őt beereszteni, majd ő elolvassa.

Hisz tudok én olvasni, de annyira még sem vittem mint a bagoly, a ki sötétben is lát; majd még egyszer megkísértem, most már talán sikerülni fog a valódi tartalmát kivenni belőle; kíváncsi vagyok reá:

„A Politikus csizmadiába — még 70 — sor — körül—be—lül — hi—ány—zik.“

Ugy?! Hát most kell küldeni, azt gondolja, hogy nekem nem kell egyebet tenni, csak a fejemet az ütöknél fogva megragadni, s össze vissza czibálni. aztán az eszmék csak úgy potyognak alá, mint a jégeső szemek? Mondd meg neki, hogy majd meg lesz!

Már most mit irjak? Ha csak valami régi penészes molyette ötven éves német naptárból nem fordítok valamit magyarra? Valamely cseh Venczlícskónak Jung-Bunzlau-ban lakó nagybátyjához írt leveleire emlékszem, de a német-cseh modor soha nem veszi ki magát jól magyarban. — Mégis csak előveszem, hátha sikerül néhány elavult anecdotát felfrissíteni, magyarosítani, azaz, elhíttetni a világgal, hogy előforduló bohóságokat nálunk követték el? Például emezt: „Ein Österreicher . . .“ — nem ér semmit, ez már nagyon ismeretes adoma; vagy ezt: „Ein Ungar von gesunder Constitution, welcher . . .“ — ejnye de kár, hogy ennek a java elkopott, ez jó kis anecdotá volna, ha ezt fel lehetne frissíteni; látszik, hogy nem a légből van kapva, valahány igaz is volt! Nehéz ilyenkor valami okosat írni, ha az embernek minden okosságát arra kell fordítania, hogy bolondot ne írjon, mert háromszoros censurán kell keresztül mennie a cikkeknek! Először magam huzom keresztül, a mi nekem nem tetszik fekete vonásokkal; de ez még hagyján; bárcsak a többi is ily kimélettel járna el ezen dologban! azután jön a szerkesztő zöld krétája, s utoljára az a bizonyos fatális piros kréta, melyek olyan jóízűket húznak az iráson keresztül kaesúl, hogy az egész kéziratnak csak úgy hemzsegnék a Szent András keresztcsékék. — Persze, sokkal könnyebb valamit kitorölni, mint valami jót írni. A mi aztán elég szerencsés volt ezen fekete zöld piros bírálati triumvirat helybenhagyását megnyerni, még azt a közönség is jól megrostálja. (Valaki kopogtat.) Szabad — A te vagy! téged is ilyenkor hoz az ördög, mikor legtöbb dolgom van.

— Hoztam ám valamit, talán jó lesz az Üstökösbe? egy nevezetes személy közbenjárásának köszönhetőem, hogy ezen levelek az enyészetnek nem adattak át, mielőtt a közönséggel közöltethettek volna.

— Nagy kozák vagy te, hol vitted ezeket?

— Hát a budai népszínházban találtattak a nyilvános levelezékreányban, s miután az igazgatóság által figyelembe vétettek, ad acta rakták őket a makulaturpapírok közé, melyből a portás egy csomóval nekem is

kedveskedett. Nem lesz talán rossz egy párt belőle beadni?

— Hadd lássam csak.

1-ső levél.

Tekintetes komédiás Uramék.

A minapában én is a komédiában voltam, és hogy minekutána hallottam, hogy minden ember irásba is beadhatja a véleményét, én is beküldöm a véleményemet. Jobb herceget játszották épen akkor, a mikor én voltam! de mi hasznom van nekem abban? Tudom is én most, hogy jobb volt-e ez a jobb herceg vagy rosszabb, mint a jó herceg. Máskor küldjék be a jót is, hogy az ember lássa legalább, hogy mi a különbség. Az Isten megadja kedves komédiás uramékat.

Feketés Pali, találkai bíró.

2-ik levél.

Méltóságos Igazgatóság.

Miután 25 évig meggörbödve iratok lemásolásával foglalkoztam, a az ülést megúntam, bátor vagyok magamat mint állnok (statist) ajánlani. Ráállok szerény díjért beállni, a kiállni, ha kell, akár minden este. Csak azt az egyet kötöm ki magamnak, hogy minden „costume“-be, melyet felveszek jókora zsebet kell csináltatni, hogy pálinkás üvegemet elrejtthessem benne, mert anélkül nem bírok egyenesen fennállni, ha csak hébe korba egy kortyot le nem küldök. Majd elizélem én azt úgy, hogy a publicum észre ne vegye.

Füzl Matyi.

Lakásom tulajdonkép nincsen, hanem a dunasoron a puskaaporos raktár és a sörcsarnok között lehet velem értekezni minden vasárnap éjszaka.

3-ik levél.

Nagyságos Ur!

Mint elhagyott árva, se atyám, se anyám, nagybátyámnál tengődöm; mely nem érvén be azzal, hogy a szolgálói munkát rám hagyja, úgy bán velem, mint egy mosogató ronggyal. Férjhez mentem volna már régen, van, hála Istennek, néhány ezer forintocskám, de nagybátyám csak annak ad, a ki azonnal első látásra elvesz, mert nem türi a viláért sem, hogy valaki a házhoz járjon; én pedig nem mondom senkinek se, hogy van valamieskem, mert nem akarom, hogy pénzemért vegyen el valaki. Bár csak már nagykorú volnék, még most csak 17 éves vagyok.

— Hallod, 17 éves még csak! —

— De ki tudja, hátha félszemű, ragyás, görbehátú vagy sánta, — olvasd csak tovább.

Hogy tehát megszabadulhassak kegyetlen zarnokomtól, mely elég szemtelen vén napjaira, mindennap hozzám simul, a csókért ostromol . . .

— Köszönöm —

de én visszautasítom ép annyiszor hősiessen, valahányszor azokott hízéscével: Édes Fruzinkám. Angyalom, gyönyöröm stb közeledik.

— Ez mindig szebben jön!

— Van neki műveltsége.

— Hisz ezt nem a leány írja talán, csak az irnoknak privát eszméi, a ki írta.

Kivált mikor kissé részeg, a mi napjában egy pár-szor meg szokott történni, mindig el szokta mondani, mily szép a termetem, gyöngyfogam, rózsajakam,

— Hallod?!

kék szemeim, arany hajam . . .

— Ejha, a részeg az igazságot szokta mondani, . . . hófehér nyakam, keblem stb.

— Ez is elég —

Eltökéltem magamat, hogy színésznd leszek. Ha szolgáló vagyok is, azért ne tessék gondolni, hogy ügyetlen vagyok. Én is csak úgy eljátszok, mint más kisasszonyok. Vagy azt gondolja, hogy titok előttem, hogy abban a kis kasznicskában, a szinpad közepén ember van, a ki mindent megszög, a mit beszélni kell? Irni ne tessék nekem, mert nagybátyam mind fel szokta törni a leveleket, hanem este rendszeren 8 és 9 óra között fáért szoktam menni a pinczébe, oda tessék eljönni, majd meglátja, hogy jó színésznd leszek belőlem.

Lakásom . . .

Abrand Fruz.

— Csitt ezt tartsuk titokban. Jó, hogy a nagyságos ur figyelmét kikerülte ez a levél — talán házas? De én meg azt bánom, hogy neked mutattam.

— Ugy kell annak, a ki restel valamit végig olvasni, most menjünk és nézzünk meg magunk, jó lesz-e az első szerelmesnőnek, irni ugy se tudok —

— Jó lesz no, allons enfante de' la patrie . . .!

Itt a hiányzó hetven sor.

Egy este Caprerán.

Garibaldi leánya: Mit keressz az ujságban, édes atyám?

Garibaldi: Épen azt nézem, hogy hol vagyok most; — aha, meg van! Amerikában.

Leánya: Ejnye édes atyám, látod mily rossz vagy te! bennünket így odahagyni, anélkül hogy egy szót szóltál volna; hát ha valami veszély ér a tengeren?

Garibaldi: Ne aggódjál, édes lányom, ha a holnapi lapot olvasni fogod, meglásd a távirati sürgöny ez leezen: Garibaldi Caprerán van.

Drága Buda, olcsó Veszprém.

A budának prémezete, átvető zsinorzata majd olyan drága levén, mint maga az öltöny; a prém nélküli budát egy valaki Veszprémnek nevezte el. Az élczet egyébiránt nem tulajdonítja magának, hanem Gizela királynénak sz. István nejének, ki, hogy a veszprémi templom részére valamely szent edényt megszerzhessen, drága ruhaprémjétől fosztotta meg magát, mondván: *vegy prémet!* tehát innen jött, a ki még odig nem tudta volt, Veszprém városának a neve.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Nem megyünk mi hátrafelé. Világért sem. Csak megfordítottuk a lovunk fejét, s megint előre halunk.

— — Bécsben egy házfelügyelő megtiltotta a házban lakó cselédeknek mással viszonyt kezdeni, mint katonával. (Valószínűleg azért, mert a katonának zapfenstreich után haza kell takarodni.) Valjon nem esik-e azon ember a hadsereget desertióra csábítás bűnébe?

— — (Mikor lesz már az erdélyi országgyűlés?) Hát aztán mi bajod neked azzal? (Valjon nem választják-e meg a mi princípálisunkat követnek?) — Kik?! (Hát a románok.) — Quo jure? (Hiszen senkinek sincs annyi románja, mint neki, idebenn.)

— — (Készen lesznek-e már Bécsben azzal a sokat emlegetett költségkivetéssel?) A költségkivetésel csakhamar elkészülnének, de a költségbevetés nem akar sehogy nyélbe süttetni.

— — A kölni újság azt írja egy visszavonult nagy urról: így él ő most egyetlen inasától körülvéve.

— — Párisban a börze megnyitáskor a betóduló tömeg így kiáltott: „viv l'amprör!” (éljen a császár) sokan pedig arra értették ezt, hogy „viv l'ampröu!” (éljen a kölcsön!)

— — A nápolyi nagy reakció négy hirlapot szándékozik felállítani a közvélemény helyrehozása végett; egyet Párisban, egyet Rómában, egyet Bécsben, egyet Veronában. (Hát Pesten nem?) Itt már megelőzték.

— — Az Oesterreichische Zeitung szidja a pesti német nevű hazafiakat, hogy miért nem viselnek cilinderek-kalspot? Hogy agital tudtán kívül a francziák mellett, hisz a cilinderek francia divat, Párisból került Bécsbe is.

— — Az orosz kormány a pápától várja, hogy csillapítsa le a lengyeleket, a pápai kormány pedig a czártól, hogy csillapítsa le az olaszokat. (Szép kilátások.)

— — No most legkönnyebb volna a nagy Szlávia eszméjét, daczára a nyelvkülönbségeknek a jeges tengerből a Balkánig valóítani. (Miért most?) Mert most mindazok, a kik e területet lakják, kivétel nélkül, egyformán — *csehül* vannak.

— — A mexicóiaknak az európai nagyhatalmaságok a volt nápolyi királyt akarják installálni fejedelemnek. (Valjon kit akarnak vele büntetni? a mexicóiakat-e, vagy a nápolyi királyt?)

— — Mivel a pénz is morális fegyver, erre nézve is indítványoztassék az általános lefegyverkezés. (Már, a mi Magyarországot illeti, e tekintetben jó példával előre is ment!)

— — Már az angolok elhagyják Canton-t, de ha a francziák még most sem vonulnak ki Rómából, az angolok Cantont ismét megszállják.

— — Az elhunyt sin császár 9 éves fia, nyolczadmagával Ki-szi-ung név alatt trónra lépett; ez majd úgy hangzik, mint kiszívunk.

— — A francia herczegnek már saját háztartása lesz, melyet addig fog élvezni, míg házának tartása leend.

— — Lengyelországban már jegyet kell váltani, ha az ember temetkezésén akar részt venni, majd utoljára annyira viszik makacsságukkal a lengyelek, hogy meg sem lesz szabad halni, hacsak engedélyi-jegyet nem váltanak előbb.

Mindenváró Ád. Tallerossy Zebulonhoz.

Tisztelt barátom uram!

Ezt már magam sem vártam, hogy Napoleon herczegtől levelet kapjak, s mégis kaptam. Azt írja ő fenségre, nem tudnék-e hozzá valami jó nyelvmestert igazítani, ki a francia és magyar nyelvet folyvást beszél, és irodalmilag is érti. En rögtön tisztelt barátom uramat ajánlottam, ki oly szép francziás magyarsággal írja szellem-dus leveleit, Szaporitsa annál fogva ezen genialis levelek számát egygyel, melyet a „Palays royal”-ba kell írnia, a maga ajánlása végett begombolt barátja

Mindenváró Adám de Tetétlen.

Mindenváró Adám Magyar Miskához.

Tekintetes barátom,

Tetszett olvasni az újságokból, hogy Napoleon lejjebb szállította a házbért, és hogy ezt némelyek oda magyarázzák, hogy már most haj van — béke lesz. Méltoztassék megnyugodni; az adókulcs is csak annyit lesz, sőt a ház-arenda, a szemétpénz, lámpapénz, kapunyitási váltság és egyéb tartozandóságokkal még többre megy fel, mint ezelőtt, lesz költség mivel háborút folytatni

kigombolt barátja,
tetétlen Mindenváró Adám.

ES Melleklet: Az „Üstökös” előfizetési felhívása 1862-ik évre.

Felolós szerkesztő s kiadó-tulajdonos: Jókai Mór.

Lakás: országrút. 10. sz. 7-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Posten 1861.

(Egyetem-utca 4. szán)